

[Svend Auken]

denne sal – har fået det indtryk, at der på et eller andet tidspunkt har været ført forhandlinger med Socialdemokratiet om finansloven fra regeringens side.

Jeg skal gerne sige det så stærkt, som jeg overhovedet kan. Der har trods mange offentlige og uofficielle indbydelser til regeringen om at indlede forhandlinger med Socialdemokratiet ikke været ført en eneste drøftelse om finansloven for 1990.

Fra det konservative landsrådsmøde og frem til i dag har parolen fra statsministeren, som desværre ikke har tid til at deltage i debatten om finansloven ved tredje behandling, ganske klart været, at man ønskede en aftale med det, statsministeren har kaldt de ikkesocialistiske partier.

Finansministeren gjorde meget ud af, at regeringen sandelig har overholdt indgåede aftaler. Jeg vil gerne sige til finansministeren, der i sin tid ikke var med til skattereftaften, at jeg var med og brugte måneder af mit liv på de aftaler. Jeg har ikke mødt nogen, der deltog i det månedlange forløb, der er enig med finansministeren i, at den nedsættelse af selskabsskatteprocenten, der nu sker, uden at der i øvrigt sker ændringer i skattesystemet, er i overensstemmelse med skattereftaften.

Jeg har ikke hørt socialministeren eller økonomiministeren, som dog trods alt deltog i disse forhandlinger, sige noget sådant. Den tidligere skatte- og afgiftsminister, som på regeringens vegne ledede forhandlingerne, har nærmest givet Socialdemokratiet ret i det synspunkt, at det selvfølgelig er et vigtigt grundlag for skattereftaften.

Hvad angår regeringens aftale med Socialdemokratiet om den kollektive trafik, skete der under vore forhandlinger om DSB's handlingsprogram det, at regeringen uden at kontakte os indgik en aftale med Fremskridtspartiet, der betyder, at man nedsætter benzinafgiften uden at røre ved taksterne til DSB eller til busserne landet over, med det resultat, at den kollektive trafik bliver mindsket med 14 pct. Et eklatant brud på den aftale, der ikke gik ud på at sikre den kollektive trafik uændrede vilkår, men gik ud på, at man skulle forbedre den kollektive trafik.

Lad mig nævne det tredje forlig. Det var et, som finansministeren i sin daværende egenkab af arbejdsminister selv indgik, og som hr.

Kaj Poulsen har fremdraget under debatten i dag.

Sidste år aftalte man, at der nu skulle bruges mange flere penge bl.a. til at tale med de ledige og styrke arbejdsformidlingen.

I den forbindelse blev der afsat 33 mio. kr. fra statens side og 14 mio. kr. fra amternes side til arbejdsformidlingen. Hvordan opfyldte finansministeren som arbejdsminister den aftale? Ansatte han flere? Styrkede han arbejdsformidlingen? Nej, resultatet af de 47 mio. kr. i merbevilling, som blev finansieret krone for krone, blev 75 færre ansatte i arbejdsformidlingen.

Punkt for punkt kan man altså påvise, hvordan den nuværende regering tilsidesætter alle aftaler. Enhver kan da forstå, hvis man bruger 45 mio. kr. eller 47 mio. kr. til at styrke et område, at den aftale ikke kan opfyldes ved, at man afskediger 75 mennesker.

Fru Mimi Jakobsen, som efter min mening holdt en glimrende tale i dag, talte meget om nødvendigheden af at forbedre klimaet. Fru Mimi Jakobsen talte meget om klimaet her i salen. Jeg vil gerne sige som min egen opfattelse, at det, der først og fremmest kan bidrage til at forbedre klimaet i denne sal, er, at man overholder indgåede aftaler, og at man er villig til at tale med hinanden, når man har overholdt de aftaler, for så er der nemlig mulighed for at indgå nye aftaler. Det danske samfund trænger til, at den politik, der bliver ført i øjeblikket, bliver lagt om. Det klarer man ikke gennem snæver blokpolitik, hvor 90 mandater den ene gang efter den anden stemmer de 89 andre mandater ned. Jeg vil gerne udbygge fru Mimis Jakobsens indlæg ved at sige, at klimaet uden for denne sal er afgørende.

Hvordan er klimaet på arbejdsmarkedet i øjeblikket? Organisationerne, der har taget afstand fra finansloven, har trukket sig ud af trepartsdrøftelserne.

Jeg tror, at lønmodtagerne – jeg frygter det, for vi er ikke tilhængere af det, det er dårligt for landet – vil reagere på det, der sker i øjeblikket, ved, at de alle de steder, hvor de har mulighed for det, vil gennemføre en lønhamstring. Hvordan tror finansministeren at mennesker på en arbejdsplads oplever det, når de holder igen med lønningerne og så ser, at priserne stiger dobbelt så hurtigt som lønningerne, og at reallønnen derfor er faldet i det sidste år? Det giver dem ikke appetit på at fortsætte en indkomstpolitik.